

ТРИНАЕСТА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

оданије ѓразника Преображења

свѣти Максим Исповедник, св. Тихон Загонски

Мѣ. 21, 33 - 42, зч. 87; 1Кор. 16, 13 - 24; зч. 166.

име аутора

НАСЛОВ ЧЛАНКА

Због оданија Преображења на данашњи дан се преноси служба преподобном Максиму Исповеднику. Живео је у 6. веку и био прост монах, чак не ни свештеник. Али његов ауторитет у Православној цркви био је толики да када су скоро сви источни патријарси пали у јерес, он је остао веран Православљу. Зашто су они пали у јерес? Сви ми знамо да нам сатана убацује свакакве помисли које нас често занесу. Ми чак ове помисли прихватимо као сопствено мишљење. Неретко се може чути: Помислио сам, дошла ми је помисао. Човек не расуђује због чега је ово помислио, откуда му та мисао, јер је његов ум отворен за све ветрове и у његову главу улазе час помисли гнева, час увреде, час осуђивања. А ако се нађу два таква човека, то је већ „дивота“. Сатана је веома искусан, тим пре што он сам убацује људима ове мисли у главу и веома лако усмерава разговор у правцу који му се свиђа. А који му је пра-

вац најмилији? Када људи почну да осуђују.

Уколико будемо пазили на себе, запазићемо овај његов рад у нама: непрекидно у нама постоји тежња да некога процењујемо. Неки кажу: Па ништа лоше нисам рекао. Свакако је боље када говоримо добро него лоше о некоме, али у сваком случају, ти ипак износиш суд: овај је добар, онај је лош, а ти, рекло би се, изнад свих, ти си јако mudar, можеш да судиш о свима. А ради чега сатана поставља човека изнад свих? Ради тога да би га увео у гордост. Зато што, када је човек обузет гордошћу, од њега одлази благодат Светога Духа, а онда чини са њим што ти је драго, узми га млакога: сатана га може повести где хоће, у сваки грех, уколико Божја благодат оде од њега.

Зато када људи, који не познају истински духовни живот, покушавају да расуђују о духовним предметима сатана им лагано убацује свакакве мисли и тако их лагано

умро. Када би ја сада неком од вас рекао. „Овде је један човек. Умри уместо њега“. Не можеш? Свакако, још смо ми далеко од тога, такви се људи рађају једном у петсто година.

Не треба да тражимо никакве пустиње, прошло је то време, сада је време за мале, скромне, неприметне, који не траже славу. Овај подвиг, који су ове жене узеле на себе, иако је био међу људима, ипак је био потпуно неприметан. Ко је обраћао пажњу на то да ли се оне свађају или не свађају. Живе за себе и пријатељски једни према

добри, молитвени, праведни, али то и није неопходно, важно је какви смо пред Богом, јер Он једини види и зна твој живот, твој подвиг. Важно је да Он једини види и зна да Њему Једноме изливаш и љубав своју и покајање. Како је свети Амвросије Оптински говорио: „свима моје поштовање“. Ето тако све чини скромно, спокојно, тихо, љубазно, ненаметљиво, тражити смирење и трпљење, кротост и послушање, милосрђе и љубав. Ето шта Господ жели и очекује од нас.

Таквих људи има јако мало, готово да су изумрли. А уколико би

Ако човек прими неправилну мисао о Богу, на пример, да је Бог неки компјутер који пребројава наше најситније грешке и који је спреман само да кажњава - такав ће његов живот и бити, такви односи ће се и изградити са Богом, односи као код роба и господара. Уколико човек прими неправилну мисао о томе да је духовни живот не свакодневна борба са страстима, која је испуњена крајњом трезвеношћу и опрезношћу него да су духовни живот чуда, виђења, знамења краја света, „осећања благодати“, путовања по светим местима, купања у изворима, старци и старице, онда хришћанство нестаје а место њега се појављује незнабожтво православног обреда. Човек ће стећи мишљење да у друштвено-политичком устројству света, једна или друга његова форма или национална припадност имају религиозно значење и кренуће да тражи масоне и да обнавља монархију сматрајући управо то благочестивим делом. И тако даље и томе слично.. При томе, такви људи себе у потпуности могу сматрати истински православнима. Но шта је то Православље? Оно је правилан, истинит однос човека ка Богу, ка свету, ка ближњима, ка самом себи. И наш задатак јесте да управо будемо православни хришћани који веру истински поседују и који истински живе по њој. Ка томе ће бити и усмерени сви наши напори.

Игуман Пејар Мешчерин

другима. А ми вичемо, скандал, скандал! Одједном неко зазвони и... све се умири: „Поштовање Пелагија Захаровна“. Односно, Пелагије Захаровне смо се застидели, а Бога се не стидимо. Бог ће сачекати. Он ће опростити. Од Бога нас није срамота, а од људи јесте?!

Пред људима се сви показујемо

макар сваки стоти од нас био такав, све би засијало, јер, гледајући на њих и остали би постали бољи, пробудила би им се савест. Зато, уколико ми пођемо тим путем, веома ћемо помоћи и свима осталима. Помози нам у овоме, Господо, молитвама преподобног Максима Исповедника. Амин.

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

мисао за мишљу одводи од истине. И човек поверује своје паломе и лажи склономе уму и пада у јерес. А преподобни Максим је био свети човек. Ко је светитељ? То је човек који је у стању да се смири у тој мери да се Дух Свети насељава у његово срце и живи са њим свагда, нераздвојно, ма шта да се догоди. Такав је био преподобни Максим.

„Не може се град сакрити, кад на гори стоји“. Читава је Црква знала да је Максим светитељ и зато нека тамо патријарси, свештеници, епископи говоре шта им је драго, али ако свети Максим каже да то није истина онда је он у праву. Тако је и било. И шта су му учинили: И руку су му одсекли да не би писао и језик одсекли, да не би говорио. Али без обзира на све, он је остао у истини, другачије није ни могао. Након извесног времена Црква је признала да је његово учење истинито. А Максима је Црква назвала исповедником због тога што је био чврст у вери и без обзира на страдања, остао уз истину.

У првим вековима је постојао обичај да су исповедници имали право да опраштају грехе. И када би људи тешко сагрешили и када би их због тога одлучивали од Цркве, они су ишли исповедницима који су били прогањани, страдали, затварани у тамнице, протеривани у изгнанство и просили њихове молитве, молили њихово заступништво. И уколико би га исповедник заступао пред Црквом, овога су човека опет прихватили и разрешавали му да се причешћује. У наше време, свакако никога не одлучују. Насупрот: иди, спасавај се како знаш. Али да ли ово значи да је за-

вршено са исповедништвом у Цркви? Никако. И ово погодно време у коме сада живимо неће дуго трајати. Оно и не може потрајати дуго, јер огроман део нашег народа није заиста православан, већ само толерише Цркву. Зато ће се ова толеранција још неко време наставити а онда ће нестати, јер ни сатана неће ни у ком случају дозволити да овде Црква процвета, да се овакав раскошан живот на духовном плану настави: ако хоћеш – исповедај се, ако хоћеш – причешћуј се.

Не, свакако да неће он још дуго трпети, а ни Господ неће допустити да потраје, јер у овом изобиљу ми постајемо веома ослабљени и дрски. Истински духовни живот може постојати једино у строгости, у труду, у уздржању, у болестима и невољама. Ово нам Господ једноставно даје могућност да предахнемо, да раширимо крила, да би се укрепили за даљу духовну борбу, која ће неизоставно почети. То је неизбежно, јер људи који нас окружују данас су наклоњени Цркви, а већ сутра могу почети да руше храмове. Ми и сами видимо: јуче су били комунисти, а данас антикомунисти, данас су верујући, а сутра већ могу постати атеисти. Када је цар Константин примио хришћанску веру, сви су одједном постали верујући, сви су почели да се крштавају. Тако се и данас друштвена мисао у већини приклонила на страну Цркве. Црква је толико страдала, толико су је измучили... појавило се неко саосећање у народу. Али није уопште тешко изградити овакво настрojeње у народу. У сваким дневним новинама почни да штампаш нешто у овоме стилу. Човек ће прочитати једном, прочитаће и

други пут, почеће да се саглашава, да негодује, а онда га напумпај и можеш га усмерити где год хоћеш.

Само је онај чврст који свој живот устројава на Богу, као на камену, јер у Богу нема никакве промене. Апостол Павле је рекао: „Исус Христос је исти јуче и данас и у векове“. Христос, какав је био, такав је и сада. Благодат каква је била, таква је и сада. Свет се мења, а Бог је непромењив. Стога је и онај ко је с Богом, непромењив. Људи око нас могу да се мењају: прво желе једно, а затим друго. Све се мења, а Црква неотступно стоји, јер стоји на камену – Христу. И ми, уколико будемо стојали на овом камену, издржаћемо, по милости Божјој, Господ ће нас сачувати. Ко је јачи, њему ће можда Господ допустити да мало и пострада, свакоме ће дати невоље и болести по његовој мери.

Како да исповедамо веру? Како да не залутамо, да се не утопимо, како да останемо то што јесмо? Треба да чврсто стојимо на Христовим заповестима, да се потрудимо да Христа не исповедамо само језиком, већ својим животом, да би се заиста, како је Христос рекао: светлила светлост ваша пред људима. Да би људи видели ваша добра дела и прославили Оца нашег који је на небесима. Да би смо сијали, не лепотом одеће, не каквом сујетом, како је говорио апостол Петар, плетеницама или златним накитом, већ да наш живот засија нашим поступцима. Не на речима: ево ја, ја сам први рекао, премда нико то није чуо, али без обзира, ја сам први. Да не буде тога, већ „скривени човек срца“, да се трудимо пред Богом. Бог само

„смиренима даје благодат“, стога се треба смирити, треба бити скроман, тих, уздржљив, снисходљив према другима, нежан, молитвен. Све чинити ради Христа, да би све било у име Христово.

Ево новог дана – чиме да прославим данас Господа мога Исуса Христа? Најпре да се помолим. Помолићу се са пажњом, прославићу Бога: како је све добро, како ми је живот благословен, имам данас и довољно хране, слава Богу, и посао који ми је неопходан. Ето разлога да заблагодарим, да прославим Бога. А након молитве, у славу Божју приступити свим обавезама које треба извршити не ради своје славе, да би нас неко похвалио, приметио, оценио, већ у славу Божју. Све ради Њега, да би се Он, Отац наш, зарадовао: ево дечице, чеда Цркве, како се они труде, како се брину једни за друге, како се труде у мудрости, sazревању, јачању, послушању, љубави, смирењу, како се труде да буду васпитани, како се лепо владају, како су престали да се свађају једни са другима, како љубављу све праштају, како се труде да за све криве себе, а не другога, труде се да не траже своје, своју корист, већ да послуже другоме, да га успокоје, утеше.

Када се Господ са тавом влашћу умеша у наш живот, ми кажемо: чудо! Да, заиста, сваки уплив Бога у наш живот јесте чудо. Десио се следећи случај: једна сестра у манастиру је била пред смрт, а Серафим Саровски је рекао једној схимонахињи: „Умри ти уместо ње“. Она је одговорила: „У реду“, легла и умрла. Ето, таква су чуда Божја. Али какво је само самоодрицање потребно да би добровољно